

"মৰমৰ সন্তানসকল – দেহী-অভিমানী পিতাই তোমালোকক দেহী-অভিমানী হোৱাৰ পাঠ পঢ়ায়, তোমালোকৰপুৰুষাৰ্থ হৈছে দেহ-অভিমান ত্যাগ কৰাৰ"

প্ৰশ্ন: দেহ-অভিমানী হ'লে প্ৰথমে কোনটো বেমাৰৰ উৎপত্তি হয়?

উত্তৰ: নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হোৱাৰ। এই বেমাৰে বিকাৰী কৰি তোলে, সেয়েহে পিতাই কয় - আত্ম-অভিমানী হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰা। এই দেহৰ প্ৰতি তোমালোকৰ আসক্তি থাকিব নালাগে। দেহৰ আসক্তি ত্যাগ কৰি এজন পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাৱন হৈ যাবা। পিতাই তোমালোকক জীৱন বন্ধনৰ পৰা জীৱন মুক্ত হোৱাৰ যুক্তি (উপায়) শুনায়। এয়াই হৈছে পঢ়া।

ওঁম শান্তি। আত্মাৰ পিতাই কৈছে যে আত্ম-অভিমানী বা দেহী-অভিমানী হৈ বহিব লাগে। কাক স্মৰণ কৰিব লাগে? পিতাক? পিতাৰ বাহিৰে আন কাকো স্মৰণ কৰিব নালাগে। যিহেতু পিতাৰ পৰা বেহদৰ সম্পত্তি পোৱা যায় গতিকে তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। বেহদৰ পিতা আহি বুজায় - দেহী-অভিমানী হোৱা, আত্ম-অভিমানী হোৱা। দেহ-অভিমানক ত্যাগ কৰি গৈ থাকা। আধাকল্প তোমালোক দেহ-অভিমানী হৈ আছিল, আকৌ আধাকল্প দেহী-অভিমানী হৈ থাকিব লাগিব। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে তোমালোক আত্ম-অভিমানী আছিল। তাত এইটো বোধ থাকে যে আমি আত্মা হওঁ, এতিয়া এই শৰীৰ বুঢ়া হ'ল, ইয়াক ইয়াক ত্যাগ কৰিব লাগে। ইয়াক বদলি কৰিব লাগে (সাপে মোট সলোৱাৰ দৰে)। তোমালোকেও পুৰণা শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰা সেয়েহে তোমালোক এতিয়া আত্ম-অভিমানী হ'ব লাগে। আত্ম-অভিমানী কোনে কৰি তোলে? পিতাই। যিজন সদায় আত্ম-অভিমানী তেওঁ কেতিয়াও দেহ-অভিমানী নহয়। যদিও এবাৰহে আহে তথাপি দেহ-অভিমানী নহয় কিয়নো এই শৰীৰটো আনৰ ঋণলৈ লোৱা হৈছে। এই শৰীৰৰ প্ৰতি তেওঁৰ আসক্তি নাথাকে। ঋণলৈ লোৱাজনৰ আসক্তি নাথাকে। এইটো জানেই যে এই শৰীৰতো এৰিব লাগিব। পিতাই বুজায় - মইহে আহি তোমালোক সন্তানসকলক পাৱন কৰি তোলা। তোমালোক সতোগ্ৰহান আছিল আকৌ তমোগ্ৰহান হ'ল। এতিয়া পুনৰ পাৱন হ'বৰ কাৰণে তোমালোকক মোৰ সৈতে যোগযুক্ত হ'বলৈ শিকাওঁ। 'যোগ' বুলি নকৈ 'স্মৰণ' বুলি কোৱাতো ঠিক। স্মৰণ কৰিবলৈ শিকাওঁ। সন্তানে পিতাক স্মৰণ কৰে। এতিয়া তোমালোকেও পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। আত্মায়ে স্মৰণ কৰে। যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় তেতিয়া তোমালোক সন্তানসকল দেহ-অভিমানী হৈ যোৱা। পুনৰ পিতা আহি আত্ম-অভিমানী কৰি তোলে। দেহ-অভিমানী হ'লে নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হৈ পৰা। বিকাৰী হৈ পৰা। নহ'লেতো তোমালোক সকলো নিৰ্বিকাৰী আছিল। আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ বিকাৰী হৈ যোৱা। জ্ঞান কাক, ভক্তি কাক কোৱা হয় - এয়াতো পিতাইহে বুজাইছে। ভক্তি দ্বাপৰৰ পৰা আৰম্ভ হয়। যেতিয়া পাঁচ বিকাৰৰূপী ৰাৱণৰ স্থাপনা হয়। ভাৰততেই ৰাম ৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। কিন্তু এইটো নাজানে যে কিমান সময় ৰাম ৰাজ্য আৰু কিমান সময় ৰাৱণ ৰাজ্য চলে। এইসময়ত সকলোৱে তমোগ্ৰহান, পাথৰবুদ্ধিৰ। জন্মই হয় ভ্ৰষ্টাচাৰৰ পৰা সেই কাৰণে ইয়াক বিকাৰী সৃষ্টি বোলা হয়। নতুন সৃষ্টি আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ মাজত দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। নতুন সৃষ্টিত একমাত্ৰ ভাৰতেই আছিল। ভাৰতৰ দৰে পবিত্ৰ আৰু কোনো খণ্ডই হ'ব নোৱাৰে। আকৌ ভাৰতৰ দৰে অপবিত্ৰও কোনো নহয়। যি পবিত্ৰ, তেওঁলোকেই পুনৰ অপবিত্ৰ হয় আকৌ পবিত্ৰ হয়। তোমালোকে জানা যে দেৱী-দেৱতাসকল পবিত্ৰ আছিল। আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ অপবিত্ৰ হৈ গৈছে। এওঁলোকেই সকলোতকৈ অধিক জন্ম লয়। পিতাই বুজায় - মই বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্মৰো অন্তৰ সময়তহে আহোঁ। এই প্ৰথম নম্বৰৰ জনেই ৪৪ জন্ম পুৰা কৰি যেতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা পায় তেতিয়া মই প্ৰৱেশ কৰোঁ। ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শঙ্কৰো আছে, কিন্তু তমোগ্ৰহান হোৱা বাবে কোনেও নাজানে। কাৰো জীৱন বৃত্তান্ত কোনো মনুষ্য মাত্ৰই নাজানে। পূজা কৰে কিন্তু সকলো হৈছে অন্ধশ্ৰদ্ধা। ভক্তিক ব্ৰাহ্মণৰ ৰাতি বুলি কোৱা হয় আৰু সত্যযুগ-ত্ৰেতা হৈছে ব্ৰাহ্মণৰ দিন। এতিয়া প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা আছে গতিকে তেওঁৰ সন্তানো নাথাকিব জানো। এয়াও বুজোৱা হৈছে যে ব্ৰাহ্মণ কুল থাকে, ৰাজবংশ নাথাকে। ব্ৰাহ্মণ হৈছে শিখৰ বা টিকনি। টিকনিও দেখা যায়। আকৌ উচ্চতকৈও উচ্চ পদুওৱাজন হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ। তেওঁৰ নাম এটাই কিন্তু ভক্তিমাৰ্গত অনেক নাম ৰাখি দিছে। ভক্তিমাৰ্গত (বাহ্যিক) জাক-জমকতা বহুত হৈ যায়। কিমান চিত্ৰ, কিমান মন্দিৰ, যন্ত্ৰ, তপ, দান পুণ্য আদি কৰে। এনেকৈ কয় যে ভক্তিৰ দ্বাৰা আকৌ ভগৱানক পায়। কাক পায়? যিসকল প্ৰথমতে আহে, তেওঁলোকেই প্ৰথমে ভক্তি আৰম্ভ কৰে। যিসকল ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হয় তেওঁলোকেই যেনকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা..... সৰ্বগুণ সম্পন্ন ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী, অহিংসা পৰম (শ্ৰেষ্ঠ) দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। ভাৰতত একমাত্ৰ আদি-সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল তেতিয়া প্ৰচুৰ

ধন আছিল। পিতাই মনত পেলাই দিয়ে - প্ৰথমতে তোমালোক দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ সকলোই ৪৪ জন লোৱা। সকলোৰে নলয়। মাত্ৰ ৪৪ জনহে লয়। তেওঁলোকে আকৌ ৪৪ লাখ জন বুলি কৈ দিয়ে। কল্পৰ আয়ুসো লাখ-লাখ বছৰ বুলি কৈ দিছে। পিতাই কয় - এয়া হৈছে ৫ হাজাৰ বছৰৰ ড্ৰামা (নাটক)। গতিকে এয়া হৈছে জ্ঞান। জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি এজন শিৱবাবাৰে গায়ন কৰা হয়। সেয়া হৈছে হৃদৰ পিতা, এয়া হৈছে বেহৃদৰ বাবা। যেতিয়া দুখী হয় তেতিয়া হৃদৰ বাবাসকল থকা স্বত্বেও বেহৃদৰ পিতাক স্মৰণ কৰে। পুনৰ্জন্ম লওঁতে-লওঁতে সৃষ্টি পুৰণি তমোপ্ৰধান হৈ যায় তেতিয়া পুনৰ পিতাৰ আগমন হয়। চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি পোৱা যায়। কাৰ দ্বাৰা? বেহৃদৰ পিতাৰ দ্বাৰা। তেন্তে নিশ্চয় জীৱন বন্ধনত আছে। পতিত গতিকে আকৌ পাৱন হ'ব লাগে। এয়াতো চেকেণ্ডৰ কথা। জ্ঞান এক চেকেণ্ডৰ কিয়নো পঢ়াতো তোমালোকে বহুত পঢ়িছা। সেয়া সকলো মনুষ্যই মনুষ্যক পঢ়ায়। আত্মায়েতো পঢ়ে। কিন্তু দেহ-অভিমানৰ কাৰণে নিজকে আত্মা বুলি পাহৰি এনেকৈ কৈ দিয়ে যে মই অমুক মিনিষ্টাৰ (মন্ত্ৰী), তমুক হওঁ। বাস্তৱত আত্মাহে হয়। আত্মাই শ্ৰীমান-শ্ৰীমতীৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰে, এইটো পাহৰি যায়। আচলতে আত্মাইহে শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰে। কোনোবা কিবা হয়, কোনোবা আন কিবা হয়?

পিতাই বুজায় - এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হৈ নতুন সৃষ্টি হয়। বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল নিশ্চয় পুনৰাবৃত্তি হয়। নতুন সৃষ্টি হৈছে সতোপ্ৰধান। ঘৰো প্ৰথমে নতুন হ'লে কোৱা হয় সতোপ্ৰধান আকৌ পুৰণা জৰাজীৰ্ণ তমোপ্ৰধান হৈ পৰে। এই বেহৃদৰ নাটক বা সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান বুজিব লাগে কিয়নো এয়া হৈছে পঢ়া। ভক্তি নহয়। ভক্তিক পঢ়া বুলি কোৱা নহয়, কিয়নো ভক্তিত কোনো লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নাথাকে। জন্ম-জন্মান্তৰ বেদ-শাস্ত্ৰ আদি পঢ়ি থাকা। ইয়াত সৃষ্টিক পৰিৱৰ্তন কৰিব লাগে, সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে ভক্তি নাথাকে। ভক্তি দ্বাপৰৰ পৰাহে আৰম্ভ হয়। গতিকে এই পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বহি বুজায়। ইয়াক কোৱা হয় আধ্যাত্মিক (আত্মিক) জ্ঞান। আধ্যাত্মিক জ্ঞান কোনে শিকাব? পৰম (সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ) আত্মা অৰ্থাৎ পৰমপিতাইহে শিকাব। তেওঁতো সকলোৰে নহয় জানো। লৌকিক পিতাক কেতিয়াও পৰমপিতা বুলি নকয়। পাৰলৌকিক পিতাকহে পৰমপিতা বুলি কোৱা হয়। তেওঁ হৈছে পৰমধাম নিবাসী। পিতাক স্মৰণো এনেকৈ কৰা হয়- “হে গড়, হে ঈশ্বৰ”। বাস্তৱত তেওঁৰ নাম এটাই। কিন্তু ভক্তিত অনেক নাম ৰাখি দিছে। ভক্তিৰ বিস্তাৰ বহুত। সেই সকলোবোৰ হৈছে মনুষ্য মত। এতিয়া মনুষ্যক ঈশ্বৰীয় মত লাগে। ঈশ্বৰীয় মতেই হৈছে শ্ৰীমত। শ্ৰী শ্ৰী ১০৪ ৰ মালাও আছে নহয় জানো। এয়া প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ মালা তৈয়াৰ হয়। আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ চিড়ি তললৈ নামি ইনচ'লভেন্ট (কঙাল) হৈ যায়। বুদ্ধি ইনচ'লভেন্ট হৈ গ'লে তেতিয়া মনুষ্য দেউলীয়া হৈ যায়। যিসকল ১০০ শতাংশ চ'লভেন্ট (সম্পত্তিবান) আছিল সেইসকলেই এই সময়ত ইনচ'লভেন্ট (কঙাল) হৈ গৈছে। বুদ্ধিত তলা লাগি আছে। সেই তলা কোনে লগালে? গডৰেজৰ (মজবুত) তলা লাগি যায়। ভাৰত যিমান প্ৰথম স্থানত আছিল সিমান আৰু অন্য কোনো খণ্ড নাছিল। ভাৰতৰ বহুত মহিমা আছে। ভাৰত সকলো ধৰ্মৰ লোকৰে আটাইতকৈ মহান তীৰ্থস্থান। কিন্তু ড্ৰামা অনুসৰি গীতাক খণ্ডিত কৰি দিছে। ভাৰত আৰু গোটেই জগতৰে ভুল। ভাৰততেই গীতাক খণ্ডন কৰিলে, যি গীতা জ্ঞানেৰে পিতাই নতুন সৃষ্টি গঢ়ি তোলে আৰু সকলোৰে সংগতি কৰে।

ভাৰত সকলোতকৈ উচ্চ আৰু বহুত ধনী দেশ আছিল, যি এতিয়া পুনৰ তেনেকুৱা হৈ আছে। এয়া হৈছে ওলোটো বৃক্ষ, ইয়াৰ বীজ ওপৰত আছে। তেওঁকেই বৃক্ষপতি বোলা হয়। বৃক্ষপতিৰ দশা বহে নহয় জানো। পিতাই বুজায় - মই বৃক্ষপতি যেতিয়া আহোঁ তেতিয়া ভাৰতত বৃক্ষপতিৰ দশা হয়। উচ্চ হৈ যায়। আকৌ ৰাৱণ আহিলে ৰাৱণৰ দশা চলে। তেতিয়া ভাৰতৰ কি অৱস্থা হৈ যায়! তাত তোমালোকৰ আয়ুসো দীঘলীয়া হয় কিয়নো পবিত্ৰ হৈ থাকা। আধাকল্পত তোমালোকে ২১ জন লোৱা। বাকী আধাকল্পত ভোগী হোৱাৰ বাবে আয়ুসো কম হৈ যায় তেতিয়া তোমালোকে ৬৩ জন লোৱা। এতিয়া পিতাই বুজায় - সতোপ্ৰধান হ'ব লাগিব সেইবাবে মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। সকলো ধৰ্মৰ লোকেই বৰ্তমান তমোপ্ৰধান। তোমালোকে এই জ্ঞান সকলোকে দিব পাৰা। আত্মাসকলৰ পিতাতো এজনেই হয়। সকলো হৈছে ভাই-ভাই, কিয়নো আমি আত্মাসকল এজন পিতাৰে সন্তান। যদিও কয় হিন্দু-মুছলমান ভাই-ভাই কিন্তু অৰ্থ নাজানে। আত্মাই কয় - এয়া শুদ্ধ। সকলো ভাতৃৰ পিতা এজন। উত্তৰাধিকাৰ ডাঙৰ (শ্ৰেষ্ঠ) পিতাই দিব। তেওঁ ভাৰততে আহে। শিৱজয়ন্তী পালন কৰে কিন্তু তেওঁ কেতিয়া আহিছিল - এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ যুদ্ধ হৈছে ৫ বিকাৰৰ সৈতে। কাম (বিকাৰ) হৈছে তোমালোকৰ এক নম্বৰ শত্ৰু। ৰাৱণক জ্বলায় কিন্তু সেইজন কোন? কিয় জ্বলায়? একোৱে নাজানে। দ্বাপৰৰ পৰা ধৰি তোমালোক তললৈ নামি এতিয়া পতিত হৈ গ'লা। এফালে শিৱ বাবাক স্মৰণ কৰি পূজা কৰে, অন্যফালে আকৌ কয় যে তেওঁ সৰ্বব্যাপি। যিজনে তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিলে, তেওঁক মায়াৰ চক্ৰত আহি তোমালোকে গালি দিয়া। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে মোক অগণন জন্মলৈ লৈ গ'লা। মই কণ-কণত আছে বুলি কৈ দিলা। এয়াও

ড্রামা ৰটি থোৱা আছে। বেহদৰ পিতাৰ গ্লানি কৰি কিমান পাপাত্মা হৈ পৰিল। ৰাৱণ ৰাজ্য নহয় জানো!

এয়াও তোমালোকে জানা যে - এই সময়ত সকলোবোৰ ভক্তিণী। সকলোৰে সংগতি কৰোতাজন কোন? সত্যখণ্ড স্থাপন কৰোতা সকলোৰে বাবা। ৰাৱণক বাবা বুলি কোৱা নহয়। 5 বিকাৰ সকলোৰে মাজত আছে। বিকাৰৰ পৰা জন্ম হয় সেইবাবে বাবে ভ্ৰষ্টাচাৰী বুলি কয়। দেৱতাসকলক সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী বুলি কোৱা হয়। এতিয়া হৈছে সম্পূৰ্ণ বিকাৰী। যিসকল দেৱতা পূজ্য আছিলসেইসকলেই আকৌ পূজাৰী হয়। তেওঁলোকে কৈ দিয়ে যে আত্মাই পৰমাত্মা। পিতাই কয় - এয়া ভুল। প্ৰথমতেতো নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰিব লাগে। বৰ্তমান সময়ত আমি আত্মাসকল ব্ৰাহ্মণ কুলৰ আকৌ দেৱতা কুললৈ যাওঁ। এই ব্ৰাহ্মণ কুল হৈছে সৰ্বোত্তম কুল। ব্ৰাহ্মণৰ ৰাজবংশ নাই। ব্ৰাহ্মণৰ টিকনি থাকে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ নোহোৱা জানো। সকলোৰে ওপৰত হৈছে শিৱবাবা। ভাৰতত বিৰাট ৰূপ বনায়। কিন্তু তাত শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰাহ্মণো নাই আৰু ব্ৰাহ্মণৰ পিতাও নাই। অৰ্থ একোৱে বুজি নাপায়। ত্ৰিমূৰ্তিৰ অৰ্থও বুজি নাপায়। নহ'লেতো ভাৰতৰ কোট অফ আৰ্মচ (কূল চিহ্ন) ত্ৰিমূৰ্তি শিৱহে হ'ব লাগে। এতিয়াতো এয়া হৈছে কাঁইটৰ জংঘল। গতিকে জংঘলী জানোৱাৰৰ কোট অফ আৰ্মচ বনাই দিছে। তাত আকৌ লিখিছে “সত্য মেব জয়তে” (সত্যৰ জয়)। সত্যযুগত এনেকৈ দেখুওৱা হয় যে সিংহ-ছাগলীয়ে একেলগে পানী খায়। “সত্য মেব জয়তে” মানে বিজয়। সকলোৱে মিলা প্ৰীতিৰে থাকে। লোণ-পানী (কাজিয়া-পেচাল) নহয়। ৰাৱণ ৰাজ্যত লোণ-পানী, ৰাম ৰাজ্যত মিলা প্ৰীতিৰে থাকে। ইয়াক কোৱা হয় কাঁইটৰ জংঘল। ইজনে সিজনক প্ৰথম নম্বৰৰ বিকাৰৰ কাঁইটেৰে বিক্ৰে। পিতাই কয় - কাম হৈছে মহাশত্ৰু। এই বিকাৰে আদি, মধ্য অন্তত (জীৱনৰ গোটেই সময়চোৱাতে) দুখ দিয়ে। নামেই হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। পিতাই কয় - এই 5 বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ জগতজিৎ হোৱা। এই অন্তিম জন্ম নিৰ্বিকাৰী হোৱা। তোমালোক তমোপ্ৰধান পতিত হৈ গৈছা আকৌ সতোপ্ৰধান পাৱন হোৱা। গঙ্গা কোনো পতিত-পাৱনী নহয়। শৰীৰৰ ময়লাতো ঘৰতো পানীৰে ধুই পৰিষ্কাৰ কৰিব পাৰা। আত্মাতো পৰিষ্কাৰ হ'ব নোৱাৰে। ভক্তি মাৰ্গত কিমান অনেক গুৰুলোক আছে। সংগতি কৰোতা সংগুৰতো এজনেই হয়। পৰম পিতাও হয়, পৰম শিক্ষকো হয়, পৰম সংগুৰুও হয়। তেওঁৱেই তোমালোকক সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান শুনায়। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) সতোপ্ৰধান হ'বৰ বাবে পিতাৰ বাহিৰে আন কাকো স্মৰণ কৰিব নালাগে। দেহী-অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

(2) সকলোৰে সৈতে মিলা-প্ৰীতিৰে থাকিব লাগে। এই অন্তিম জন্মত বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ জগতজিৎ হ'ব লাগে।

বৰদান: প্ৰত্যেক কৰ্মতে বিজয়ৰ অটল নিশ্চয় আৰু নিচা ৰাখোতা অধিকাৰী আত্মা হোৱা
বিজয় আমাৰ জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ- এইটো স্মৃতিৰে সদায় উৰি থাকা। যিয়েই নহওক - এইটো স্মৃতিতলৈ আনা
যে মই সদায় বিজয়ী হওঁ। যিয়েই হৈ নাযাওক - এইটো নিশ্চয় অটল হওক। নিচাৰ আধাৰ হৈছেই নিশ্চয়।
নিশ্চয় কম হ'লে নিচাও কম হয়। সেই কাৰণে কোৱা হয় - নিশ্চয় বুদ্ধি বিজয়ী। নিশ্চয়ত
“কেতিয়াবা-কেতিয়াবা” এনেকুৱা নহ'বা। অবিনাশী পিতা যেতিয়া অবিনাশী প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰী হোৱা।
প্ৰত্যেক কৰ্মতে বিজয়ৰ নিশ্চয় আৰু নিচা যাতে থাকে।

স্লোগান: পিতাৰ স্নেহৰ চত্ৰছায়াৰ তলত থাকা তেতিয়া কোনো ধৰণৰ বিঘিনি তিষ্ঠিব নোৱাৰিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!